

BEAVATÁS ELŐTT

Most egy vagyok velük,
 most egy közülük, mutatta
 babái körében a gyermek.
 Segítenek elkenni a párkányon
 a cseppeket, és egyre jobban
 hasonlítanak rám, noha át sem
 öltöztettem őket, mondta.
 Rábólintottam, és kivittem
 a szigetre egy kicsit szagolni,
 de minden vizes volt.
 A zenélő kút közelében azért leültem.
 A tavacsánál középkorú pár
 kóstolgatta egymást,
 percek voltak csupán háromig,
 amikor hátulról jött oda,
 és anélkül, hogy megérintett volna,
 arra kért, hogy mind a két
 szememmel nézzem.

Ki tette fel az első kérdést?
 Ember Istennek? Ember embernek?
 Férfi nőnek? Nő férfinak?
 Alighanem banális volt és jelentéktelen.
 „Nem láttad a kőbaltámat?”
 „Hagysz egy kis mamuthúst nekem is?”
 „Mikor mész már végre vadászni?”
 „Hozol szép kardfogútigris-prémet?”
 Kedélyes Frédi-Béni-komédia-változatban
 Így néznének ki világfaggatásaink,
 Ám biztosra vehető-e, hogy a befuccsolt
 Amerikai álom felől ábrázolt háztartási csetepaték
 Koreográfiája ugyanígy működött már
 Akkor ott, a barlang mélyén?
 Egyetlen kabaré volt a világ,
 S mint görbe tükörben vetített kedélyes
 Torzképen, jóízűt kacaghat ma rajta a nyárspolgár,
 Söre, pattogatott kukoricája mellett?
 És ha mégsem csak mítosz az ősiség tudása?
 Ha mégis minden közlés valóban mélyebbről,
 Az évszázados megfogalmazatlanság közetrétegei
 Alól tört fel akkoriban iszonyú erővel,
 Mint lávafolyam? Ha az első ember
 Első kérdéseiben mégis inkább ásványszerűen
 Robbanékony líra vagy filozófia visszhangzott?
 „Mivégre föld és ég?”
 „Gyökér vagy ág a villám?”
 „Hogy került a tóba a hold?”
 „Hová lesz holt testből a lét?”
 Vagy az első változat cinizmusunk
 A második pátoszunk szüleménye?
 Lehet, hogy évezredes elmélkedésben
 Koptatott agyunkkal, a belénk rögzült
 Sémák ócskavastelepén botorkálva
 El sem tudjuk képzelni, hogyan és mit
 Kérdezhetett az a bizonyos első?
 Hát már rákérdezni sem tudunk semmire?
 Hát már magára a kérdésre sem?

AZ ELSŐ

*Benkovics
 Sándornak*

SZUPER

Váradí Júliának

Ez a lét viharos.
 A tömeg rohamoz.
 Aki él, ide jár,
 Soha még ilyen ár!
 Eladó hadonász,
 Oda süss, ananász!
 A kenyér meg a kel,
 Meg a liszt meg a tej,
 A cukor, a karaj,
 Csibehús, bocisajt,
 Csokinyúl, kutyatáp,
 Kivilé, kalapács,
 Eladó a csülök,
 Kütyük és mütyürök.
 Figyelek, pakolok,
 A fejem kavarog,
 Zene rám szemetel,
 „Ne felejts sosem el”.
 Buli ez, ragyogó,
 Sok ezer rakodó
 Idehordja, mi jó!
 De szuper ez a hely,
 Az enyém, ami kell,
 Meg az is, ami nem,
 Vehetem, ehetem!
 De amint kezeim
 Mirelit jegeli,
 Odalesz örömöm,
 Kusza szégyen előnt.
 A zacsin felirat,
 Felüvölt, leugat,
 Szakadékba taszít:
 FIATAL KACSASZÍV!

Az állatkert, jaj, micsoda utálat,
 Hogy unhatja a banánt a sok állat!
 Rács mögé csukva, rácson át etetve...
 Ujjal bök rájuk a bambák seregje!
 Meg lehet szokni, állíthatja bárki –
 Öregem, akkor magadon próbáld ki!
 Engem inkább az érdekel e téren,
 Vajon mit művel seregletük télen.
 Miféle helyre zárják össze őket,
 A húsevőket és növényevőket?
 Azt oroslánok, zebrák, elefántok
 Hol vannak, mikor én egyet se látok?
 Hol vannak, mikor nincsenek semerre,
 Miféle belső raktárba terelve?
 Tán leeresztve, mint sok gumiállat,
 Mint lottyadt plüssök, nagy kupacban várnak?
 Csak akkor kel majd mind életre újra,
 Ha egy ápoló jó dagadtra fújja?
 De most tényleg, vágynak-e a jövőbe,
 Sok majomkodó, gügyögő szülőre,
 Magassarkús, hisztiző bombanőkre,
 Szűrkeséget reszelő repülőkre?
 Hol jobb nekik? A benti benuulásban,
 A fülleteg idő-alig-múlásban
 Vagy kinn a zajban és szálló szemétben,
 Hol emberhorda cirkuszol serényen?
 Vagy nyáréjjel, ha fekete a sötétben
 Minden zsiráf, a foka tiszta ében,
 Áznak a minden esti tealében,
 Nem mártóznak a nap mézes tejében,
 Ha vastag plusz s nem vacogó mínusz van,
 Majd rács alatt állatok árnya csusszan,
 S kiszabadulva az ormótlan árnyak
 Randalíroznak, tótágast is állnak,
 Majom repül, elefánt fára mászik,
 Víziló fejenállva gurgulázik,
 Szörföl a teknőc, négy lábon jár a kígyó,
 Duplaszaltózik léclábú flamingó...

Éjjeliőr jön, nyers fényt okád a lámpa,
 Kutatva egyre, hogy mi ez a lárma,
 De jámboran minden állat csak áll ott,
 Mint ruhatárban lógó nagykabátok.

ÁLLATKERT
 ZÁRT AJTÓK
 MÖGÖTT

*Kovács
 Katalinnak*